

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: D. D. N., nar. X, stát. přísl. X, bytem X
zastoupený: JUDr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25,
Praha 1

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČO: 00007064, sídlem Olšanská 2/2,
130 51 Praha 3 - Žižkov,

v řízení o žalobě ze dne 30. 3. 2026 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2026, č. j. CPR-40398-8/ČJ-2025-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 3. Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

11. 2025, č. j. KRPP 65377-30/ČJ-2025-030022-SV (dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně), bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „*území smluvních států*“) byla stanovena v trvání jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území smluvních států byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy žalobce vycestuje z území smluvních států. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území smluvních států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

2. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 3. 2026, č. j. CPR-40398-8/ČJ-2025-930310-V223, bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

II.

Žaloba

3. Žalobce namítal, že správní orgány dospěly k nesprávnému a nedostatečně odůvodněnému závěru o splnění podmínek pro vydání rozhodnutí o jeho správním vyhoštění z území podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, ačkoliv v předcházejícím řízení správní orgán I. stupně za týchž skutkových okolností shledal, že by důsledkem uložení správního vyhoštění z území byl ve smyslu § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce se domnívá, že správní orgány pochybily, pokud před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění z území na jeho návrh toto řízení nepřerušily do doby skončení soudního řízení o kasační stížnosti ve věci povinnosti opustit území.

4. Dále žalobce uvedl, že je přesvědčen, že správní orgány učinily nesprávný závěr o přiměřenosti dopadu uložení správního vyhoštění z území do základního práva jeho a jeho družky na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných norách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) a nejlepšího zájmu jejich nezletilé dcery chráněného čl. 3 Úmluvy o právech dítěte na podkladě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a za současného užití paušální právní argumentace.

5. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se v něm žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně v nedostatečném rozsahu vypořádal s přiměřeností délky doby zákazu vstupu na území z hlediska zásahu do základního práva žalobce a jeho družky na respektování soukromého a rodinného života a nejlepšího zájmu jejich nezletilé dcery.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

6. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nesprávné a nedostatečně odůvodněné v otázce posouzení nemožnosti jeho vycestování z důvodu možného porušení zásady *ne bis in idem*, možného opětovného trestního stíhání a přísného sankcionování případně i trestem smrti za drogovou trestnou činnost spáchanou ČR, za niž byl žalobce v ČR pravomocně odsouzen a potrestán, čímž dochází k rozporu se zásadou *non refoulement*.

7. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě dne 7. 4. 2026 žalovaný odkázal pro vnesení totožných námitek jako ve správním řízení na své rozhodnutí, kde se těmito zabýval, s tím, že je tudíž považuje za již za dostatečně vypořádané a přezkoumatelné. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

9. O věci samé bylo rozhodnuto při jednání s ohledem na stanovisko žalobce.

10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba je nedůvodná.

12. Soud považuje za nezbytné vyjasnit žalobcovu pobytovou historii na území ČR. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce se opakovaně dostavil v doprovodu advokátního koncipienta právního zástupce k řešení neoprávněného pobytu na cizineckou polici. Při pobytové kontrole se žalobce prokázal platným cestovním dokladem Vietnamské socialistické republiky, v němž nejsou vyznačeny žádné záznamy. Lustrací bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 3. 1. 2025 vydáno na OPKPE Plzeň rozhodnutí o povinnosti opustit území výše uvedených států dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jež nabylo po neúspěšném odvolání právní moci dne 18. 2. 2025, a byl vložen do Informačního systému Návraty, kdy měl povinnost vycestovat do 20. 3. 2025, což neučinil. Dle lustrací v Cizineckém informačním systému nemá žalobce na území ČR povolen jakýkoliv druh pobytu a od 21. 3. 2025 pobýval na území ČR neoprávněně. Rozhodnutím žalovaného č.j. KRPP-146151-36/2024-030022-SV-50A-EU ze dne 3. 1. 2025 byla žalobci uložena povinnost opustit území výše uvedených států poté, co se dne 10. 10. 2024 dostavil dobrovolně na Policii ČR k řešení svého neoprávněného pobytu, kde bylo lustrací zjištěno, že byl již dne 10. 9. 2024 řešen za 1 den neoprávněného pobytu na území ČR, poté, co se po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dne 6. 9. 2024 nedostavil první pracovní den následující po Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dni propuštění z výkonu trestu odnětí svobody na policii. V reakci na to mu byl vydán výjezdní příkaz s platností do 9. 10. 2024 a byl vyřešen příkazem na místě nezaplaceným ve výši 5 000 Kč, přičemž byl poučen, že musí z ČR vycestovat. Žalobce na území ČR pobýval v době vydání uvedeného rozhodnutí 16 let, z nichž 6 let byl ve výkonu trestu odnětí svobody.

13. Rozhodnutím žalované ze dne 17. 2. 2025 č.j. CPR-3700-2/ČJ-2025-930310V223 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 3. 1. 2025, č.j. KRPP-146151-36/ČJ-2024-030022-SV-50A-EU, jímž byla žalobci podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území členských států EU a dalších smluvních států při současném stanovení doby k opuštění území nejpozději do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutím o uložení povinnosti opustit území bylo zohledněno, že žalobce má na území ČR rodinné vazby (družku a dceru), neboť toto rozhodnutí není mimo povinnost vycestovat spojeno s žádnými negativními omezeními do budoucna, oproti tomu s přísnějším rozhodnutím o vyhoštění. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem zdejšího soudu č.j. 63 A 5/2025-29 zamítnuta a o žalobcem podané kasační stížnosti dosud nebylo rozhodnuto. Dne 5. 5. 2025 bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění žalobce z uvedených států. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 12. 9. 2025 vyplývá, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné, v jeho vlasti mu nehrozí žádné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, jež by znemožňovalo jeho vycestování. Žalovaný si jako jeden z podkladů rozhodnutí opatřil Informaci OAMP MV ČR z 23. 5. 2025 Bezpečnostní a politická situace v zemi Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav: květen 2025, jež se zabývala politickou situací ve Vietnamu, ratifikací vybraných mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, mučením, trestem smrti, možností vycestování a návratu do vlasti, spolupráci s UNHCR, azylovým systémem a aktivními vojenskými konflikty.

14. Následně byla vydána rozhodnutí uvedená pod bodem I. tohoto rozhodnutí. Podklady rozhodnutí byly doplněny o závazné stanovisko MV ČR ze dne 19. 2. 2026 k možnosti vycestování žalobce, jímž bylo potvrzeno závazné stanovisko OAMP MV ČR ze dne 12. 9. 2025 a bylo konstatováno, že vycestování žalobce do Vietnamské socialistické republiky je možné. V tomto stanovisku bylo konstatováno v souvislosti s tvrzenými obavami žalobce z trestu smrti v zemi jeho původu kvůli jeho drogové kriminální minulosti v ČR, že tuto argumentaci odvolací orgán považuje za účelovou, neboť dle Informace MZV ČR č.j. 118728-6-2024-MZV/LPTP ze dne 26. 8. 2024, jež je součástí spisu, stejně tak jako informace MZV ČR 121088-1/2025-MZV/LPTP ze dne 11. 7. 2025, osoby, jež si odpykaly trest v zahraničí nejsou vystaveny po svém návratu do Vietnamu jakýmkoliv perzekucím, trest vykonaný v zahraničí se do výpisu z rejstříku trestů nezapisuje a pro místní úřady jsou tyto osoby bezúhonné, ve Vietnamu v praxi odsouzení a výkon trestu odnětí svobody v zahraničí prakticky nikoho nezajímá, a proto jsou obavy žalobce zcela neopodstatněné. Vietnamská judikatura a místní právníci se zásadou *ne bis in idem* pracují, tato zásada je uvedena přímo v ústavě a dosud nebyl zaregistrován případ jejího porušení.

15. Ve věci byl proveden výslech družky žalobce H. G. B., jež uvedla, že se žalobcem, společnou dcerou a jejími rodiči i nadále žijí ve společné domácnosti. Žalobce se stará o dceru, již vodí a vyzvedává ze školky, chodí s ní na procházky, vaří jí a koupe ji. Odjezd

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobce do Vietnamu by byl velkým zásahem do jejího i dceřina života, z tohoto důvodu by v případě žalobce vyhoštění odjely do Vietnamu spolu s ním. Dále uvedla, že žalobci ve Vietnamu nic nehrozí. Byl proveden i výslech žalobce, který uvedl, že i přes rozhodnutí o povinnosti opustit území neodcestoval, neboť zde má malé dítě, jež nemůže opustit, dále má obavu, že by se mohl kvůli svému odsouzení v ČR dostat do problémů s vietnamskými úřady a možná i do vězení. Je zdravý.

16. Dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“*

17. Dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“*

18. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*

19. Z výše uvedených skutkových zjištění má soud za prokázané, že žalobce se dostavil na pracoviště Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje k řešení svého neoprávněného pobytu již dne 10. 9. 2024, v té době pobýval na území neoprávněně jeden den, neboť se následující den po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (dne 6. 9. 2024) nedostavil na policii, tehdy mu byl vydán výjezdní příkaz s platností od 10. 9. 2024 do 9. 10. 2024, který nerespektoval, byla mu uložena povinnost opustit území. V době, kdy se podruhé dostavil za účelem řešení svého neoprávněného pobytu ke správnímu orgánu, pobýval na území ČR již 46 dnů neoprávněně. V reakci na to mu bylo uloženo správní vyhoštění, neboť svým jednáním naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. V současné době žalobce nevlastní žádné povolení k pobytu v ČR ani v jiném členském státě.

20. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda si správní orgány obstaraly dostatek podkladového materiálu pro své rozhodnutí včetně podkladů potřebných pro učinění objektivního závěru o přiměřenosti napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně shromáždil dostatek potřebného podkladového materiálu. Tento zahrnoval zejména provedení výslechu žalobce a jeho družky, Informaci MZV ČR o možnosti dvojího trestního stíhání /odsouzení ve Vietnamu a v ČR, právní zásadě *ne bis in idem* a trestech za výrobu a distribuci drog, dále Informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu a závazné stanovisko MV ČR k možnosti vycestování žalobce. Je na místě připomenout, že v rámci soudního přezkumu dle s.ř.s. jsou považována obě

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutí správních orgánů, tj. rozhodnutí správního orgánu I. stupně i správního orgánu rozhodujícího o odvolání, za jeden celek (srovnej rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012–48 [23]).

21. Žalobce namítal nesprávnost a nedostatečné odůvodnění závěru o splnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění s odůvodněním že v předcházejícím řízení správní orgán I. stupně za týchž skutkových okolností shledal, že by důsledkem uložení správního vyhoštění z území byl ve smyslu § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Z tohoto důvodu měl dle názoru žalobce žalovaný přerušit řízení o správním vyhoštění do doby skončení soudního řízení o kasační stížnosti ve věci povinnosti opustit území.

22. Tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou. Jak vyplývá ze správního spisu, není pochyb o naplnění skutkové podstaty uvedené pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců žalobcem. Žalobce uvedenou skutkovou podstatu, resp. zákonem předpokládané podmínky pro její naplnění naplnil tím, že pobýval na území ČR bez povolení k tomu určenému, tj. pobýval na území ČR nelegálně, přičemž se jednalo o opakovaný nelegální pobyt, jehož délka v posuzované věci činila 46 dní v období od 21. 3. 2025 do 5. 5. 2025. Byl to přitom právě žalobce, kdo měl učinit vše potřebné pro to, aby jeho pobytová situace neodporovala právnímu řádu ČR, a to obzvláště za situace, kdy v minulosti bylo, právě při zohlednění jeho rodinné situace přistoupeno v souvislosti s jeho nelegálním pobytem na území k uložení povinnosti opustit území, tedy k mírnějšímu opatření, než kterým je vyhoštění, avšak žalobce je nerespektoval.

23. K námitce žalobce týkající se nesouhlasu s nepřerušením přezkoumávaného řízení do doby vydání rozhodnutí o kasační stížnosti proti rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí, jímž mu byla uložena povinnost opustit území, soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců, neukládá povinnost přerušit řízení o správním vyhoštění z důvodu probíhajícího soudního řízení ve věci povinnosti opustit území ani z důvodu podané kasační stížnosti. Dle § 64 správního řádu správní orgán může nikoliv však musí řízení přerušit pouze tehdy, pokud rozhodnutí závisí na otázce, kterou není v daném řízení oprávněn řešit. V dané situaci však řízení o správním vyhoštění nezávisí na výsledku soudního přezkumu rozhodnutí o povinnosti opustit území a přerušení řízení proto nemá oporu v zákoně. Řízení o povinnosti opustit území a řízení o správním vyhoštění jsou samostatná správní řízení s rozdílným účelem, právními následky a intenzitou zásahu a z tohoto důvodu soud tuto námitku neshledal důvodnou.

24. Žalobce dále namítl, že považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se v něm žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal s přiměřeností délky doby zákazu vstupu na území z hlediska zásahu do práva žalobce a jeho družky na respektování soukromého a rodinného života a nejlepšího zájmu jejich nezletilé dcery. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Samotná délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, podléhá správnímu uvážení správního orgánu, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn, jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu – NSS - ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Soud však takové pochybení na straně žalované, ani správního orgánu I. stupně neshledal. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v dolní polovině zákonem vymezeného rozmezí, jímž je dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 až pět let. Uložení vyhoštění v délce jednoho roku odůvodnily správní orgány zejména tím, že žalobce se dopustil protiprávního jednání vědomě, a to po dobu 46 dnů, přičemž nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu v ČR, zároveň vzaly v úvahu délku neoprávněného pobytu, informovanost žalobce o neoprávněnosti jeho pobytu a absenci kroků k odstranění tohoto stavu a to v situaci, kdy byl za neoprávněný pobyt v minulosti již opakovaně řešen. V případě žalobce se nejednalo o nedopatření či omyl např. z důvodu nepochopení způsobu počítání doby možného pobytu na území členských států EU a smluvních států, ale o úmyslné setrvání na území ČR bez pobytového oprávnění, kdy žalobce neopustil území, ač tak měl učinit a zároveň tak mohl učinit bez jakéhokoliv postihu do budoucna v situaci, neboť mu předchozím rozhodnutím nebyl uložen zákaz vstupu a pobytu na území smluvních států a žalobce tak měl možnost vycestovat a pobyt si zlegalizovat. Současně je z jeho celkového jednání v ČR zřejmé, že nerespektuje právní řád ČR, a proto dospěly správní orgány k odůvodněnému závěru, že je v zájmu státu jeho neoprávněný pobyt ukončit. Takto odůvodněné uložení správního vyhoštění je zcela dostačující a v souladu se zákonem. Soud se s posouzením a závěry správních orgánů zcela ztotožňuje a odkazuje na ně. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je evidentní, že vzaly na vědomí veškeré žalobcem tvrzené relevantní informace, avšak v dané věci převážila závažnost a délka trvání protiprávního jednání žalobce v souběhu s dalším protiprávním jednáním a laxností žalobce k řešení své pobytové situace. V případě ukládání správního vyhoštění se přitom nezkoumají pohnutky ani zavinění cizince, i když soud připouští, že za určitých okolností lze tyto skutečnosti hodnotit jako polehčující (anebo přitěžující), to však zcela závisí na konkrétních specifických okolnostech toho, kterého případu. Předně je nutno k tomu uvést, že do dané situace nelegálního pobytu se žalobce dostal sám v důsledku nerespektování vydaného mírnějšího rozhodnutí, jež jeho rodinnou situaci plně zohlednilo.

25. Žalobce dále namítal nepřiměřenost dopadu uložení správního vyhoštění z území do základního práva jeho a družky na respektování rodinného a soukromého života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a nerespektování nejlepšího zájmu jejich nezletilé dcery na podkladě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a za užití paušální, obecné právní argumentace. Oba správní orgány se otázkou posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života zabývaly v dostatečném rozsahu, přičemž zohlednily jeho individuální okolnosti, jež se v žádném ohledu nevymykají obvyklým rodinným poměrům a nelze z nich dovodit nezastupitelnost osoby žalobce v péči o nezletilou dceru. Kromě toho, družka žalobkyně sama uvedla, že by v případě nezbytnosti vycestování žalobce zpět do Vietnamu jej i s dcerou následovala. Žalobce pomíjí, že v minulosti byly jeho rodinné poměry – přítomnost družky a nezletilé zohledněny právě mírnějším opatřením než správním vyhoštěním, tedy uložením povinnosti opustit území výše uvedených členských států tak, aby si žalobce mohl vyřídit ihned po příjezdu do domovské země další pobyt na území ČR, kdy mu nebyl uložen zákaz vstupu ani pobytu na území smluvních států, avšak žalobce této možnosti nevyužil, nevycestoval a opakovaně tak na území ČR pobýval nelegálně. Správní orgány se v rámci posouzení přiměřenosti zabývaly délkou pobytu žalobce na území ČR, věkem, zdravotním stavem, rodinnými

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

poměry na území ČR, ekonomickými poměry, společenskou a kulturní integrací a vazbami k zemi původu. Za výše prokázaného skutkového stavu došlo k závěru, že realizace správního vyhoštění žalobce nebude představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života na území ČR, přičemž jím bude dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu ukončit jeho neoprávněný pobyt na území, zájmem státu na respektování a dodržování vydaných rozhodnutí a zájmem žalobce na ochraně jeho soukromého a rodinného života, přičemž správní orgán zohlednil závažnost a druh protiprávního jednání žalobce ve vztahu ke kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány konstatovaly, že existence soukromých a rodinných vazeb nemůže nahradit pobytové oprávnění a nelze očekávat, že v jejich důsledku bude žalobci neoprávněný pobyt tolerován. V řízení bylo prokázáno, že žalobce, s ohledem na to, že pobývá na území ČR bez příslušného oprávnění k pobytu, není oprávněn na území ČR vykonávat žádnou výdělečnou činnost stejně jako podnikat, tudíž neexistuje způsob, jak si by si mohl zajišťovat legálně finanční prostředky pro sebe a svoji rodinu, tedy neexistuje ekonomický důvod, který by žalobce na území ČR držel; žalobce ani nevlastní na území ČR žádný majetek vyšší hodnoty. Co se týká společenské a kulturní integrace žalobce, tak ačkoli na území ČR pobývá již téměř 17 let, český jazyk ovládá pouze pasivně, při kontaktu s úřadu je schopen se částečně domluvit, avšak během posledního roku neměl žádnou snahu o komunikaci se správním orgánem v českém jazyce a vždy si vyžádal tlumočníka a je tedy zřejmé, že neznalost českého jazyka žalobci zcela nepochybně brání v integraci do české společnosti, přičemž o žalobcově nezájmu o integraci svědčí i jeho dřívější trestná činnost. Žalobce ani jeho družka neuvedli žádné skutečnosti, jež by prokazovaly existenci specifických okolností jejich rodinného života, zdravotního stavu jejich či nezletilé dcery či existenci jejich potřeb nad rámec obvyklý jejímu věku, v důsledku, nichž by vyplývala naléhavá a nezbytná potřeba přítomnosti žalobce v souvislosti se zajištěním potřeb této dcery. Zároveň je v této souvislosti třeba zdůraznit, že v případě posouzení případné nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do sféry žalobcova života, je břemeno tvrzení vychýleno v jeho neprospěch, neboť je to právě on, kdo, chce-li být v tomto směru úspěšný, je nucen tvrdit individuální důvody, pro které považuje rozhodnutí za nepřiměřené, a to jasným a podrobným způsobem. Žalobce se však v celém řízení spokojil s toliko obecnými a vágními tvrzeními o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný proto nebyl v takovém případě povinen za něj tyto důvody dotvářet či je vymýšlet.

26. Současně soud konstatuje, že neshledal žádnou z vytýkaných částí napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnou, když veškerá argumentace žalovaného jasně, srozumitelně a logicky podává přehled a záznam o tom, jaké myšlenkové procesy vedly žalovaného, stejně tak jako správní orgán prvního stupně, k učiněným závěrům, jaké skutečnosti považoval za důležité, jak hodnotil důkazy. Soud rovněž považuje soud zjištěný stav věci za dostatečný. Postup správních orgánů považuje soud v souladu se zákony a ostatními právními předpisy; který byl v předchozím případě veden snahou šetřit zájmy žalobce, jeho družky i dcery a zároveň respektovat veřejný zájem. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že vzaly na vědomí veškeré žalobcem tvrzené i zjištěné informace, avšak poté, co žalobce nerespektoval předchozí rozhodnutí o povinnosti opustit území, již právě s ohledem na nezměněné osobní a rodinné poměry žalobce, jež již byly v minulosti zohledněny, převážila závažnost, délka a opakovanost jeho protiprávního jednání, jeho laxnost, s níž žalobce přistupuje k řešení své pobytové situace,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

do níž se dostal výlučně vlastním přičiněním v situaci, kdy již navázal vztah se svou družkou a kdy očekával narození dcery, jejíž existenci nyní používá jako argument svědčící o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Soud proto, stejně tak jako správní orgány, nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřiměřené, neboť bylo prokázáno naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a současně nebylo rozhodnutí žalovaného shledáno jako nepřiměřené z pohledu § 174a téhož zákona, neboť je zřejmé, že dřívější mírnější opatření o uložení povinnosti opustit území žalobce nerespektoval, a ve lhůtě stanovené k dobrovolnému vycestování uloženou povinnost nesplnil. Správní orgány obou stupňů se tedy dle názoru soudu s otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí vypořádaly dostatečným, jasným, srozumitelným, a především přezkoumatelným způsobem a pro své závěry shromáždily i dostatek podkladů pro to, aby nevznikly pochybnosti o tom, zda tvrzení žalobce či závěry žalovaného jsou založeny na reálném podkladu. Správní orgány v tomto směru postupovaly v souladu s právní úpravou a ustálenou rozhodovací praxí.

27. Žalobce ve správním řízení neuvedl a soud, stejně tak jako správní orgány, nenalezl ani žádné konkrétní individualizované skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do jeho domovského státu vážná újma, v důsledku čehož by došlo k rozporu rozhodnutí o správním vyhoštění se zásadou *non refoulement*. Žalobce pochází z bezpečné země původu a neuvedl žádné relevantní skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve svém domovském státě vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců, přičemž i z vydaného závazného stanoviska ministerstva vnitra ČR vyplynulo, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování, jeho vycestování je možné, a tento závěr je odůvodněn i obsahem informací, jež byly podkladem pro správní rozhodnutí. Ani soud neshledal u žalobce důvody znemožňující jeho vycestování do Vietnamu, neboť dospěl k závěru, že mu tam nehrozí skutečné nebezpečí ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud žalobce v souvislosti se svým odsouzením pro drogovou trestnou činnost na území ČR argumentoval obavou z porušení zásady *ne bis in idem* v případě návratu do vlasti, pak ze žalovaným shromážděných podkladů rozhodnutí, konkrétně ze zmíněných informací týkající se země původu žalobce, zcela jednoznačně vyplývá, že jím deklarované obavy nejsou opodstatněné a soud proto žalobcovu argumentaci shledává v tomto ohledu účelovou.

28. Soud po přezkoumání správního spisu stejně jako napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně došel k závěru, že si správní orgány obou stupňů obstaraly dostatek podkladového materiálu pro to, aby následně vydaná rozhodnutí byla objektivní a vycházely z dostatečně zjištěného stavu věci, který neponechává žádný prostor k pochybám a stejně tak odpovídá ustálené rozhodovací praxi správních orgánů v obdobných případech. Soud dospěl k závěru, že správní orgány správně posoudily společenskou škodlivost jednání žalobce, míru jeho zavinění a shledaly uložené správní vyhoštění jako opatření, které odpovídá zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců. Žalovaná shledala rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako zákonné, v souladu s veřejným zájmem a odpovídající okolnostem daného případu a soud se s jejím hodnocením ztotožňuje, postup správních orgánů shledává v souladu ustanoveními § 3, § 50 odst. 3 či § 2 odst. 4 správního řádu, když byl skutečný stav věci zjištěn dostatečným způsobem a bylo přihlíženo ke všem skutečnostem bez ohledu na to, zda svědčily ve

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

prospěch či neprospěch žalobce. Stejně tak přijaté řešení odpovídá veřejnému zájmu a okolnostem posuzované věci.

29. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť ji shledal nedůvodnou (výrok I. rozsudku).

VI.

Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jež měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 5. 5. 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.